

ке грађе, нејединственом аутоматизацијом, slabим одзивом библиотека да изврше ревизију и отпис грађе, непотпуним и непрецизним статистичким подацима, итд.

Шести део *Водича* под насловом „Библиотекарство у пракси” прави је мали приручник за библиотекаре. Садржи најважнија упутства о завичајним збиркама (појам завичајних збирки, садржај завичајног фонда, рукописна грађа, набавка библиотечке грађе за завичајни фонд, обрада, чување, заштита и коришћење завичајног фонда, дигитализација завичајне збирке), о стандардима у библиотечној делатности (зашто су нам потребни стандарди, стручни рад, просторије и опрема, библиотечки фонд, обрада књижног фонда, библиотечки кадар, заштита и чување библиотечке грађе, статистика, смернице за унапређење рада), о заштити библиотечке грађе (задатак и принципи заштите, оштећења грађе и мере заштите, оштећења грађе под утицајем околине, елементарне и друге непогоде, дигитализација, заштита информационих система), о ревизији књижних фондова (редовна, ванредна и делимична ревизија, припреме за ревизију, време спровођења ревизије, методе рада ревизије, отпис библиотечке грађе).

Последњи, седми део књиге садржи азбучни адресар народних библиотека Републике Српске и азбучни регистар по општинама.

Водич је обогаћен фотографијама сваке поједине библиотеке што веома доприноси да се оне доживе и као културне

установе, а не само као статистички подаци о њима. Поред фотографија, за сваку библиотеку је речена покоја реченица о нечему што је карактеристично баш за њу, било да је реч о детаљима из историје или неки податак из њеног савременог живота и рада.

Као извори података за израду *Водича кроз народне библиотеке Републике Српске* послужили су одговори на „Анкете о библиотечком пословању”, годишњи извештаји и подаци прикупљени приликом посета библиотекама. Вредност *Водича* не умањује ни чињеница да су за неке библиотеке недостајали сви подаци.

Аутор овог узорног водича, Милка Давидовић, у Народној и универзитетској библиотеци Републике Српске ради од 1984. године – најпре као библиотекар-педагог, затим као руководилац Дечјег одељења, руководилац Градске јединице, руководилац Матичне службе регије Бањалука, данас руководилац Матичне службе Народне и универзитетске библиотеке Републике Српске и помоћник директора. Члан је комисије за полагање стручног испита и предавач и аутор приручника за предмет Историја писма, књиге и библиотека.

И, на крају, можемо се сасвим сложити са констатацијом проф. др Александре Вранеш, која у својој рецензији тврди да се аутор прихватио врло тешког задатка – „начинити од сувих чињеница занимљиву читанку, а не изгубити објективност и прецизност”.

Мр Владимир Арсенић

Градска народна библиотека „Жарко Зрењанин”, Зрењанин
ulaznica@zrbiblio.org

Библиографија Бранислава Петровића

Вукићевић, Дејан. *Библиографија Бранислава Петровића*. Панчево: Градска библиотека, 2009.

Састављање библиографије лаицима често делује као неизмерно досадна ствар. Седиш у библиотеци и/или архиву и копаш по неким старим књигама, часописима и ко зна чему још, да би као резултат сопственог труда на крају добио попис туђих текстова (овде схваћених најшире могуће). Међутим, ти исти лаици сваког дана седе испред рачунара и „сурфују” Интернетом непрестано отварајући нове и нове линкове у потрази за најскупљом ствари – информацијом. Библиографи, ти владари хипертекста, много пре него што је Интернет могао да се роди као сулуда пророчко/песничка идеја о глобалној мрежи, били су први сурфери људским знањем, које се не креће линеарно, него ризоматично.

Уводећи у књизи *Библиографија Бранислава Петровића* (Градска библиотека Панчево, 2009) ред у дело Бранислава Петровића, популарног „Бране из НИН-а”, Дејан Вукићевић, један од најбољих и свакако најприлежнијих библиографа у нас, уводи нас у један свет који функционише на два начина: прво,

као сређена апаратура за свако следеће истраживање дела овог песника, дечјег писца, колумнисте и новинара, а затим и као својерестан позив на истраживање асоцијативног простора којима се кретао Бранислав Петровић. Постоји јеврејска пословица која каже: „Ако спасиш једног човека, спасао си читав свет.” Рад библиографа управо јесте спасавање дела једног човека које може да представља капију за улазак у ризоматични свет књига и знања који нас може одвести незнано куд.

Копајући, дакле, по архивима, библиотекама, приватним збиркама и на местима на која можда не бисмо ни помислили, Вукићевић је открио велики број лица Бранислава Петровића и омогућио нам да и ми то исто учинимо. Свака, па и ова библиографија, јесте позив на ново

путовање које можда нема ту удобност Интернет сурфовања, али зато носи једну тактилност која често остаје заборављена и запостављена.